

Diana Dúhová / Remi Kloos

Karin

*Tragikomicko-erotický dovolenkový román
o tom, že láska skutočne nepozná hranice.*

© Diana Dúhová, Remi Kloos
Karin • *Tragikomicko-erotický
dovolenkový román o tom,
že láska skutečně nepozná hranice.*

© Miloš Prekop – AND, 2014

ISBN 978-80-89598-08-3

Diana Dúhová
Remi Kloos

Karin

*Tragikomicko-erotický
dovolenkový román o tom,
že láska skutočne
nepozná hranice.*

Podakovanie Sinišovi Novacovi za spoluprácu.

Úvodom...

Remi Kloos, známy chorvátomil a vlastne akoby aj polovičný Chorvát, sa po prekladoch knižiek poviedok svojho švagra Sinišu Novaca Gordan (Plážové poviedky), U pičku materinu, Muselo sa to takto skončiť (Made in Croatia), Jebi ga!, pustil do chorvátskych „expresii a impresii“ sám. Respektíve, premietol ich rovno do románu. Dobre teda, do novely. Aby lepšie prenikol do ženskej duše, na pomoc si vzal mňa. Začínam tam, kde Remi končí. A naopak. A nielen to. Či to bol dobrý nápad, posúďte sami.

Diana Dúhová

Bez Diany Dúhovej by táto kniha jednoducho nevznikla, keďže sa mi ju nechcelo písať samému. Bola by to jedna z mnohých tých nenapísaných kníh, ktoré nikdy neužrú svetlo sveta. Či je to dobre, alebo by to naopak vôbec nevyhovovalo, je na posúdení čitateľky. Ale aj čitateľa, lebo, aj keď sa to nezdá, táto kniha nie je typickým „ženským románom“. Takže, musím poďakovať Diane za spoluprácu a za vloženie toho ženského prvku, ktorý táto kniha vyžaduje.

Remi Kloos

Nedelja

Karin ležala na lehátku pod slnečnikom. V jeho tieni bola horúčava podstatne únosnejšia ako na slnku. Od mora pofukoval ovlažujúci vetrík, a tak tu boli tieto, ako sa vraví „vručine“ omnoho znesiteľnejšie. Karin čítala Annu Kareninu a občas sa smädno pozrela k plážovému bufetu v tieni borovíc. No vstať sa jej nechcelo. Očami teda striedavo behala po riadkoch knihy, striedavo zrak upierala k bufetu, no najčastejšie jej zablúdil (a aj ostal) na telách mužov na pláži. Výber a výhľad mala široký a pestrý.

Karin bola vdova v najlepšom veku. V najlepšom čerstvom dôchodkovom veku. Na dovolenku išla sama, lebo s mŕtvym manželom sa na dovolenky nechodí. Manžel jej zomrel pred dvomi rokmi, a treba povedať, že si vydýchla. Bol to totiž taký nepodarený manžel. Nie každý manžel sa vydarí. O tom by mohli mnohé ženy veru rozprávať!

Ak totiž Karin chcela vidieť lásku, musela si pustiť

romantický film. Jej muž bol navyše aj príležitostný alkoholik, na dovolenku s ňou by nešiel ani náhodou, a vôbec, život s ním boli galeje. Teraz ležala na chorvátskej pláži a užívala si svoju nikým nerušenú, ozajstnú dovolenku.

Na svoj vek totiž Karin vyzerala veľmi dobre. Počas manželstva si to však málokedy uvedomovala, lebo jej muž ju, ako by povedali Chorváti, zajebaval. (Toto chorvátske slovo ťažko preložiť jedným slovom. Skrátka ju neustále kritizoval, chcel od nej všeličo možné aj nemožné, a keď to spravila, nikdy to nebolo dosť dobré.) Zajebaval ju a pritom orgazmus bolo pre ňu cudzie slovo. Karinin muž sa volal Jaroslav.

Nepodarení manželia boli akýmsi prekliatím celej ich rodiny. Podobný osud zdieľali aj jej dve sestry. Tak isto sa mimoriadne nešťastne vydali, z toho najstaršia z nich, Diana, až trikrát. Ich otec im neustále dookola opakoval: „Vravel som vám, že si ich nemáte brať! Mne sa žiaden z nich hneď nepozdával!“

Otcovi sa to ľahko vravelo, lebo vychádzal zo základnej otcovskej intuície, že žiadny muž nie je pre jeho dcéru ten pravý. V prípade dcér to však bolo s tou intuíciou už pochopiteľne ťažšie, lebo ako mali chúdence vedieť, čo sa z ich mužov vyklúje? Muž sa

totiž nezriedka po rokoch manželstva tak zmení, že jediné, čo sa na ňom nezmení, je jeho meno a priezvisko. A keďže základným zákonom zmeny je to, že sa všetko mení k horšiemu, dlhoročný manžel nemôže byť výnimkou.

Karin si hovala na ležalke pod slnečníkom, zasnene sa dívala na more a uvedomila si, že jej manžel nechýba. Práve naopak. Robila si čo chcela a všetko bolo stále v poriadku. Cítila, že má chuť ešte žiť, nie dožívať a čakať na smrť. Čakanie na smrť, veru, nie je bohvieaká zábava. Chcela ešte svoj život naozaj prežiť a nie dožiť. Túžila po naplnení. Po duchovnom, ale aj po tom druhom.

Karin sa rozhodla, že na dovolenke nebude nosiť nohavičky, že na dovolenke bude chodiť naostro. Pri predstave, čo by na to povedal jej muž Jaroslav, sa pobavene uchechtla popod fúzy. Popod vydepilované fúzy. Bude chodiť naostro, teda okrem času, keď bude v plavkách. Mal to byť napokon konečne jej úlet, len jej. Podnebie a ročné obdobie to dovoľovalo, preto zhodila praktické manželské bombardáky hneď, ako vystúpila z autobusu a ubytovala sa v hoteli.

Nohy mala ešte vždy dobré. Od kolien dolu určite. Svalnaté lýtko a štíhle členky vyvažovali celulitídu na

stehnách. S bruchom to bolo trochu horšie, ale nijako výrazne nenarúšala plážový priemer. Vejšere na spodnej časti ramien si uvedomovala, preto rukami nekývala viac, než bolo potrebné. A ak už musela, mala na to gríf. Hornú časť ramena pritisla k telu a kývala len časťou od lakťa dolu. Ako Miss USA. Alebo tanečnica v electro boogie, či robot dance. Jej prsia mali už najlepšie časy, samozrejme, tiež za sebou, ale vďaka americkému miliardárovi, sukničkárovi, producentovi, pilotovi, leteckému konštruktérovi a konštruktérovi podprsieniek Howardovi Hugosovi, ktorý (vraj) v roku 1974 vynašiel push-up podprsenku (aby vylepšil dekolt hollywoodskej hviezdy Jane Russel, ktorá hrala v jeho filme Šťvanec), mala obstojný dekolt aj Karin.

Karin bola po prechode, otázkou však bolo, či jej ubralo z libida (chuti na sex). Na túto otázku by rada spoznala odpoveď práve na tejto dovolenke. Nevedela to totiž presne, keďže v posledných a povedzme si pravdu, že nielen v posledných rokoch to bola bieda. Veľmi si to nepamätala. A keď si žena už len matne spomína, čo je to sex, tak to určite nie je s kostolným poriadkom. Teda kostolným zrejme nie, skôr domovým poriadkom. S domovým poriadkom však

tiež nie je správny výraz, lebo to vyzerá, že by mala mať sex s domovým dôverníkom. A že by boli domoví dôverníci nejak extra sexi, to ťažko. Veď poznáte nejakého sexi domového dôverníka? Ak je chlap sexi, tak nebude robiť domového dôverníka. Alebo inštalatéra. To sú len fantázie pornofilmov, moderných rozprávok dnešnej erodoby.

Karin ale mávala občas erotické sny, keď sa jej ON, muž bez tváre, zato s veľkým penisom zmocnil... a začal jej rozprávať o existenciálnej filozofii. Celá vzrušená počúvala citáty od Alberta Camusa, či Jeana Paula Sartra, kým nedospela k orgazmu... nie, tak to nebolo. Takto by dospela iba ak k intelektuálnemu orgazmu a o ten jej samozrejme nešlo. Muž z jej snov sa jej zmocnil a... veď viete čo a ako. Mala aj fázu, keď sa jej zjavoval neznámy muž s tvárou, ale bez penisu, a to teda nebolo bohviečo. Musela mu potom stále len variť, lebo zjedol za dvoch.

Karin ležala na lehátku a pozorovala plážový svet okolo seba. Bolo to pre ňu niečo nové, dávno zabudnuté, a preto si to užívala. Samozrejme, že si teraz už ako slobodná žena obzerala mužské osadenstvo. Zrazu sa jej však zazdalo, že na pláži vidí svojho muža.

„Jaro!“ zľakla sa až ju striaslo. Samozrejme, že to

nebol Jaro, ten si už spokojne odľukoval dva metre pod zemou. Ale aká by to bola irónia, keby ožil a objavil by sa práve teraz na pláži! Bol to len chlap, ktorý sa naň teda hodne podobal a vyzeral aj rovnako nemožne. Ten typ chlapa, pri ktorom vám príde ľúto ženy, že musí s ním zdieľať spoločné lôžko. Mimochodom, prečo sa vlastne rodia nemožne vyzerajúci muži? Často aj odpudiví? Pre koho? To je záhada a jedno z tajomstiev života. Povedzme si však úprimne, rodia sa aj odpudivé ženy. Hračky neľútostnej prírody alebo našťavaného Boha. Príroda má neľútostnosť zrejme v povahe, ale prečo sa Boh mstí na ženách je ďalším tajomstvom života. Karin však, našťastie, nebola objektom ani jedného, ani druhého...

Kým si Karin naplno uvedomovala, že Jaro si už radosti pobytu pri mori neužije, všimla si, že neďaleko stojí mladý muž. Ten typ muža, ktorý stojí za hriech. A veľký! Aj za šesťdesiat otčenášov a štyridsať zdravasov po spovedi. A tá spoveď! To by veru pán farár možno ani neprežil. Karin naň zasnene hľadela a oddávala sa predstavám. Vtedy ju vyrušil hlasný smiech odvedľa. (Áno, Karin sa už akosi zmierila s tým, že ju sústavne čosi rušilo. Chcela tomu spraviť prieťah, ale čo sa týkalo organizovania či užívania si ži-

vota, bola ešte len elévka.) Ten hlas patril jednému slovenskému turistovi, ktorý ležal na lehátku a čítal noviny. Vedľa neho bola usadená jeho žena a dve deti.

„Čo sa tak smeješ?“ spýtala sa ho trochu namrzene žena.

„Tí Chorváti, majú fakt dobré vtipy!“ povedal s úsmevom.

„No, povedz,“ povedala automaticky žena.

„Počúvaj. Chlapec vraví otcovi: - Otec, kúpiš mi takého nafukovacieho plavčíka? Otec, začudovaný, mu vraví - Synku, to nejde, veď on nie je nafukovací!
- Ale je! vraví chlapec.

Prečo vravíš, že je? Ako si na to prišiel?! - čuduje sa ďalej otec.

- Videl som, ako ho mama tam vzadu za bufetom nafukovala!“

„A to sa ti zdá akože smiešne?!“ rozladene na to povedala žena.

„Áno!“ povedal so smiechom muž.

„To si celý ty!“ opovržlivo riekla žena. Karin to sledovala a prišlo jej toho muža ľúto.

„Ach, ďalší muž, ktorý má ženu bez zmyslu pre humor,“ pomyslela si. Lepšie sa mu prizrela a nemohla nevidieť aj to, ako sa k nemu jeho manželka

správa. Otrávene, s vyčítavým pohľadom v očiach.

„Dievča zlaté,“ dumala ďalej Karin, „nevieš čo máš doma. Tvoj muž vyzerá veľmi dobre, nemôže za to, že ho tak vidíš. Ty nevieš čo je život. Nevieš, aké máš šťastie, že tvoj muž s tebou chce ísť vôbec na dovolenku.“

Karin si vtedy ešte viac uvedomila, že v živote by bolo všetko v poriadku, keby spolu žili tí praví ľudia, teda tí, ktorí k sebe patria. Tak občas sa to síce stáva, ale len občas. Cítila, že toto nie je v živote vyriešené, že je to jeden zo zločinov života a ona, ona je jeho obeť.

Karin premýšľala aj nad tým, že aj ona by rada konečne prežila nejaký ten dovolenkový románik, či aspoň poviedku. Kludne aj krátku, len nech sa tam niečo zaujímavé deje. Bola v očakávaní a jej, pod lúčmi jadranského slnka zobúdzajúce sa libido, jej našepkávalo: „Príde to! Príde to!“

Zatiaľ však prišiel iba Živojin, postarší predavač šišíek a štrúdlí na pláži. „Krafne, bure, bure, bure... krafne!“ ozvalo sa plážou.

„Dobar dan gospođo! Želite li krafnu?“ spýtal sa jej, balkánsky naň žmurkajúc, či si praje šišku. Bol to postarší predavač, asi tak v Karinom veku, plus mí-

nus mikrobos. Síce počernejší, čo je pre ženy často sexi, avšak on bol počernejší tak, že vyzeral ako by bol špinavý. Jeho nezbedné tmavé očka boli akurát také nezbedné. Mal trochu tupý pohľad ľudí, u ktorých je na prvý pohľad jasné, že to nie sú nejakí myslitelia. Pravda je, že Karin nehľadala žiadneho plážového filozofa, avšak tento tu, bol riešením len pre slepé ženy. Vlastne čuchoslepé, lebo jeho „vôňa“ by sa dala nazvať Živojin Hot Water. Ingredieencie tejto vône pozostávali z vyše mesiaca neopraného oblečenia, zmiešaného s cigaretovým dymom a ako čerešnička, na tejto smradľavej torte, bola vôňa jeho staršieho podpazušia.

„Dobre. Dala by som si,“ povedala s úsmevom Karin. Tu spravila chybu. Usmiala sa na tohto nešťastníka a on to pochopil ako záujem o svoju osobu a začal si pripadať, ako sa vraví na Balkáne, seksi. Bol však seksi ako staré kekxy. A ten druh starých keksov, ktoré, aj keď sú čerstvé, chutia nevalne.

„Što (čo) bi ste si dala? Dala bi ste dala?“ zavtipkoval tento macho-nešťastník.

„Šišku,“ povedala už pre istotu bez úsmevu.

„Dala bi ste mi vašu šišku?“ pokračoval v balkánskom opruzovaní.

„Dajte mi čokoládovú krafnu!“ povedala rozladene Karin.

„Čokoláda, marmelada, intifada, dala bi dala, da, da, da!“ zaspieval rozkokošene Živojin.

„Što to pričaš (čo to rozprávaš) jebote!“ ozvalo sa z úst muža, ktorý to celé sledoval. Karin sa pozrela tým smerom a videla, že to bol ten manžel s nepodarenu manželkou bez zmyslu o humor.

„Smetaš ovu gospođu (*obžťažuješ túto pani*), budala (*blázon*)! Smetalo! Daj joj krafnu (*šišku*) a ajde bok (*chod*)! Odlazi (*odíd*)! Pička ti materna!“ povedal namrzene.

Živojin sklapol a celý jeho sexappeal bol razom preč. Mal pred sebou súpera inej hmotnostnej kategórie. On bol totiž len taká balkánska mušia váha. Typ vhodný na boj z ďaleka. Veľmi ďaleka.

„Molim (*prosím*), čokolada, sedam kuna!“ povedal ticho Živojin.

Zrazu tam pred ňou stál malý starý nešťastník, až ho Karin skoro prišlo ľúto. Zaplatila sedam kuna, nedala mu ani kunu navyiac a Živojin sa pobral kade ľahšie.

„Ďakujem,“ povedala opodiaľ ležiacemu mužovi.

„Bol už dosť nepríjemný!“

„Nie je za čo,“ povedal milo a s úsmevom muž, „to oni niekedy vedia!“

Karin si ho popritom poobzerala. Bol niečo po štyridsiatke, ale vyzeral veľmi dobre. Žiadne pivné brucho, žiadne chlpy pomaly aj na chodidlách a plešina až na chrbát. Naopak, mal pevné telo, opálený a vlasov na rozdávanie! K tomu aj šibalský pohľad, ktorý sa mužom už po štyridsiatke z očí začína strácať. Karin sa zahryzla do šišky, pričom jej čokoláda, ako na potvoru, vytekla na prsia.

„Baš je to seksi (*ale je to sexi*),“ povedal jej okolo-prechádzajúci a vracajúci sa Živojin, ale zaregistrovúc prísne fľochnutie muža, ktorý ho už raz vypoklonkoval, radšej rýchlo zmizol. Karin si nešikovne poutierala „zagebrený“ dekolt, chvatne dojedla šišku, rezko vstala, pichlo ju v boku, ako keby ju zasiahla zblúdila guľka z čias chorvátsko-srbskej vojny, obula si žabky a bodro sa, vťahujúc brucho, vybrala k vode. Zaplávať si a hlavne zmyť zo seba tú čokoládu.

More, ako to už v Chorvátsku býva, bolo pokojné. Vyzula si žabky a namočila si nohy. More bolo príjemne teplé, tak smelo vykročila. Vzápätí stúpila na ostrejší kamienok a takmer zjojkla. Zrazu jej bolo jasné, prečo ostatní, alebo aspoň tí viac citliví plavci,

lezú do vody v papučiach (topánkach do vody). Vyšla teda zas na breh a s povzneseným „ja s tým vyba-
brem“ si znovu obula žabky a šup ho, teda v jej
prípade šup ju, späť do vody. Samozrejme, že Karin
čakala aj na to dovolenkové šup ho, ale nie teraz.
Žabky sa jej však pod vodou vyzúvali, šmýkali a Ka-
rinina predstava nenúteného vklíznutia do vody sa
rozplynula ako obláčik na horúcej chorvátskej ob-
lohe. Bolo jej trápne zas liezť z vody von a vyzúvať sa,
a tak zaťala zuby, svaly a pokračovala hlbšie. Keď bola
v mori tak po kolená, šmykla sa, skydla sa do vlniek
a žabky sa jej vyzuli.

„Aspoň to mám za sebou,“ povedala si Karin
sama pre seba, majúc na mysli rýchle ovlaženie sa.
Trochu sa aj zahanbila, že zrejme v očiach plážových
plejbojov, a hlavne tajomného neznámeho, na kto-
rého príchod čakala, nevyzerala teda veľmi sexi, keď
sa tak svojsky vyvalila do mora.

„Nevadí,“ pomyslela si, „nemohlo to vyzerat' zas
až tak strašne.“ Ale vyzeralo. Karin aj pri tom páde
veru vyzerala o dobrých desať rokov staršia.

Kujonské vlnky jej žabky odniesli k brehu, ale
mávla nad tým rukou. Potom si ich nájde. A tak osvie-
žená, s hlavou trčiacou z vody spravila prvé tempo,

taký ten typický plavecký štýl žien v jej veku. Vlastne žien v každom veku. Vynímajúc profesionálne plavkyne a malé (alebo aspoň mladé) dievčatá. S pocitom zadostučinenia a blaha plávala, víriac pred sebou vodu, tesne pod povrchom o čosi teplejšiu ako tam, kde za sebou ťahala nohy.

Jej plávanie, bohužiaľ, nevyzeralo taktiež veľmi sexi. Trochu ju to rozladilo, lebo raz čítala v jednom ženskom časopise, že podľa spôsobu plávania vie muž zistiť, aká je žena v posteli. Boli tam aj rady ako plávať, aby žena pôsobila dojmom plávajúcej kurtizány, avšak Karin si ich, bohužiaľ, nezapamätala. Karin plávala, treba povedať, skôr štýlom Anna Karenina.

Keď doplávala naspäť na breh, napodiv našla obe žabky. Obula si ich, no mokré nohy sa jej v nich opäť šmýkali tak, až z ľavej vytrhla taký ten remienok, čo drží medzi palcom a „ukazovák“ na nohe a na ktorom chodenie v žabkách stojí a padá. Zo žabky sa stal krokodíl, nepoužiteľný na chodenie, Karin to však odmietala pripustiť, a tak dvíhajúc ľavú nohu ako bocian, aby žabku nestratila, dokrивkala k lehátku.

Omotala sa uterákom, nezvyknutá na slaný kúpeľ a jej telo sa po chvíli začalo lepiť. Nuž, nebolo to, ako keď vylezie z vane. Zamarilo sa jej, že videla kdesi